

‘Bij jullie 12,5-jarig huwelijksfeest deden we een hilarisch toneelstukje en bij pap zijn 50^e verjaardag verbouwden we de tuin. Maar een pensioenfeest hebben we nog niet eerder op deze manier gevierd... wat nu? Het meest voor de hand liggend lijkt een ABC, lekker afgezaagd. De A is van Atletiek, daarvan ben jij niet ziek. De B is van boekhouden, dat heb je 30 jaar volgehouden. En de C is van Communicatie op papier, daarin heb jij veel plezier.’

Da's waar ook, dat toneelstukje. Tranen met tuiten. Samen met enkele buurkinderen speelden ze het begin van ons huwelijk na. ‘Vader’ in de trouwcolbert van Manlief en ‘moeder’ in mijn bruidsjurk met sluier en handschoentjes. Ze verdwenen onder een groot dekbed op de grond, ‘vader’ belde telkens op onnavolgbare wijze de verloskundige en - hoppa - kwam er weer een baby(pop) onder de lakens vandaan. De jongetjespop kwam als vierde, maar werd snel terug gestopt, want dat was één te vroeg.

‘Maar dat doet geen eer aan een creatief persoon als jij. Vandaar dat we vanmiddag gaan voor een CV. Niet een CV om jezelf aan een nieuwe werkgever te verkopen, nee, een CV om met gepaste trots terug te kijken op wat je allemaal hebt bereikt. Op alles waar wij je dankbaar voor zijn. Globaal komen we ik tot het volgende CV: je deed niet twee studies, maar studeerde wel voor twee. Zo heb je je lief immers leren kennen. Zes jaar na jullie eerste kennismaking zorgde dit voor de functie van moeder, een rol die jij nog altijd met grote inzet invult.

Toen de jongste naar de basisschool ging, was je bang om tijd over te houden... hoe kan het ook anders met zes kinderen en een uitgebreide hardloophobby? Gelukkig had je kort bij de NS gewerkt, dus ineens wist je het, je werd zelfstandig ondernemer. Die term dekt jouw kwaliteiten wat ons betreft ontzettend goed: zelfstandig, als in: je weet op elke vraag een antwoord en ondernemer, als in: is altijd vol initiatieven. Slim en energiek. Een geheugen als een olifant en nooit te beroerd om anderen te helpen.’

Mijn geheugen. Een heikel punt. Natuurlijk reuze handig, maar voor mijzelf soms ook een worsteling. Een hoofd als een boodschappenkar met een kop erop. Voorzichtig rijden anders valt er wat af en er moet juist nog iets bij.

‘De Mare is het bewijs van jouw veelzijdigheid: presenteren in het openbaar, communicatie op papier, leren omgaan met de computer, sportcoördinator, boekhoudster, al deze functies heb jij succesvol bekleed. Dat je dat kon combineren met je gezin en de atletiek, moet te maken hebben met jouw ijzeren discipline. Ongemerkt heb je ons daarmee mooie herinneringen bezorgd: discussies over wat wel of niet mocht volgens de Wolters Kluwer Belastinggids, rondjes om de tafel lopen om de cursusboekjes in elkaar te zetten. Herinneringen aan het buitenspelen terwijl jij 20 keer de straat op en neer rende, omdat een rondje hardlopen er die dag niet in zat. En wie van ons herinnert zich niet het geratel van een matrixprinter als je op het punt stond om in slaap te vallen!’

Ik zag het al voor me: solliciteren naar een baan en moeten opbiechten dat ik zes jonge kinderen had. Kansloos. Bovendien: eigenlijk wist ik helemaal niet of ik wel tijd had om te werken. Wat ik wel wist, was dat ik wilde werken, dat ik wilde laten zien wat ik nog meer kon dan kinderen grootbrengen en hardlopen.

‘Toen wij groter werden, kreeg je allerlei nevenfuncties... taxichauffeur (zelfs ’s avonds laat met een auto vol dronken tieners met baggerschoenen), vraagbaak (van studieadvies tot liefdesverdriet en van financiële raad tot peptalk), lening verstrekker (ja serieus, je kan in feite zo bij een bank gaan werken!) en kok. Koken deed je natuurlijk altijd al, maar inmiddels al meer dan 20 jaar kook je elke vrijdag een andere soep. Over creatief gesproken!’

Soep is inderdaad mijn handelsmerk, met een klein duwtje in de rug. Want na vele kippen-, groente- en tomatensoepjes kreeg ik de ‘Soepkalender’ met recepten voor 365 dagen soep van Sinterklaas. Vanaf dat moment ben ik helemaal los gegaan.

‘Met de komst van de kleinkinderen heb je jezelf de functie van oppas oma en handwerkster aangemeten. Anders dan vele andere oma’s trek jij er op uit met de kids, ga je samen met ze hardlopen en krijg je ze zelfs zover dat ze huishoudelijke klusjes doen. Je breit pakjes voor poppen en beren, repareert kapotte knieën in spijkerbroeken en maakt originele fotocollages zowel voor aan de wand als op Facebook. Regelmatig horen we onze kids op school opscheppen over wat hun oma nog doet...!’

Oefff... ik heb er een doos tissues bij gepakt, zoveel complimenten. Een prachtige speech die blijft ontroeren. Er volgen nog lieve wensen voor een mooie toekomst en dan dat ene woord dat alles samenvat:

‘Dankjewel!’

Nooit heeft dat woord zoveel voor me betekend. Maar nu snel terug naar zolder voor de was. Voor ik van trots naast mijn schoenen ga lopen.

AUGUSTUS

We rennen achter geluk aan en vergeten gelukkig te zijn.

(François Cavanna, Frans journalist en schrijver)

Zaterdag 1 augustus

Etappe 214: Pop-up op de Veluwezoom

Voor de derde keer gaat het bospad, waar de boomwortels het voor het zeggen hebben, flink omhoog. Hoe vaak zou ik dit pad al gelopen hebben? In een grijs verleden tijdens de jaarlijkse NCAB-kaderweekenden (Nederlandse Christelijke Atletiek Bond, ik ben er zelfs een tijdje voorzitter van geweest). Als piepjonge, aspirant-trainer van net 15 mocht ik voor het eerst deelnemen. Spelenderwijs leerde je er lesgeven in atletiek. Elkaar in kleine groepjes training geven en samen kritisch nabespreken onder leiding van een deskundige. Lezingen vol kennis en tips, een nieuw spel, een bostraining, een oriëntatietoer of iets dergelijks en heel veel lol. Maar ook bij de crossen van toen en de trails van de laatste jaren. Een van de top-pen moet de Jutberg zijn, maar welke?

In alle vroegte reden we vanochtend tussen de vakantiegangers naar Dieren waar vrijwilligers ons de weg naar de koffie wezen. Het was even wennen na vijf maanden 'droog staan', een georganiseerde trail: startnummer halen en opspelden, chip aan de schoen, Vlugge Japie (de Snelle Jelle van de Lidl) wegkanen en een lekker bakkie als toetje. Gezellig bijpraten met deze en gene. En dat alles coronaproof want dit is een pop-up (test)trail voor honderd liefhebbers om te kijken of de bedachte aanpassingen in de praktijk werken. *Officials are watching you!* Bij de zesde wave van twaalf personen was het mijn beurt om te laten zien dat de benen de crisis goed doorgekomen zijn.

Na die eerste, heftige toppen slingeren we verder over glooiende paden. Dennen, eiken en berken zorgen gebroederlijk voor een aangenaam schaduwdak. Ik adem de dampige boslucht nog eens diep in en voel me, ondanks mijn vlotte tempo, aangenaam sereen. Wat heb ik dit gemist. Bordjes volgen en gaan. Genieten. We ruilen het bos in voor een immens heideveld, nog net niet in bloei maar de geur verraaft dat dat niet lang meer zal duren. Een stukje omhoog naar een uitzichtpunt, poeh wat prachtig, en weer naar beneden. We zijn op de helft, realiseer ik me. Nu al. In het open veld is het benauwd warm. Gelukkig is de verzorgingspost even verder in de schaduw. Handen ontsmetten, water bijtanken, wat cola in de zelf meegebrachte, opvouwbare beker en een stukje banaan van de kraam. Een heel ritueel, maar je knapt er van op. Niet veel later is daar de beloofde trap, lang en statig, bijna tot aan de hemel. 'Je geniet er toch wel van hè?', hoor ik van bovenaf roepen. 'Zeker', hijg ik

bij de laatste trede en voel me een moment als God op de Veluwezoom. Terug in het bos is het erg vochtig, licht zompig zelfs. Varens maken er de dienst uit, eindeloos veel varens. Het is net of het frisse groen mijn brein vertelt dat het hier koeler is, maar of dat ook echt zo is? Even later zijn de varens op, maar is er nog wel een boel nattigheid waar Schotse hooglanders en hun jongen vol met hun poten in staan. Met een ruime bocht vlucht ik om al die gezelligheid heen naar het hek. Ik kom niet graag dichtbij die parcoursverstoorders (of zijn wij nou de verstoorders). Sneller dan gehoopt zijn de 17 km voorbij en snel ik de groene finishloper op. Niets dan lof voor de organisatie, het was een top coronaproof evenement.

Zondag 2 augustus

Etappe 215: Corona update

Hoe het intussen met dat geniepige virus gaat? Te midden van de hernieuwde gezelligheid? In een bruin café of intiem restaurant, bij een verjaardagsfeestje, bij het offerfeest of op een te gekke danceparty? Welnu, al die gezelligheid heeft een gezamenlijke factor waar het virus dol op is: dicht bij elkaar staan en gebruik maken van elkaars adem. Als het virus dan bovendien de kans krijgt om lekker lang te blijven hangen, gezelligheid kent geen tijd, is een virushaard gegarandeerd. Zo waren meer dan de helft van de besmettingen van afgelopen week geregistreerd in Rotterdam-Rijnmond waar een grote danceparty had plaatsgevonden en veel mensen (te) klein behuist wonen waardoor ze onmogelijk voldoende afstand kunnen houden.

Het aantal besmettingen is vergelijkbaar met begin juni. Maar de verspreiding is dus anders, met haarden. Er wordt bovendien zoveel mogelijk contactonderzoek gedaan door de GGD's zodat snel duidelijk is met wie de besmette personen in contact zijn geweest. Die worden dan allemaal getest en de positieven gaan in thuisquarantaine. Zo hoopt men een nieuwe algehele lockdown te voorkomen. Dat kunnen 'we' niet aan. Ik moet er inderdaad niet aan denken. In onze eigen bubbel is corona een ver-van-ons-bed show. Geen besmettingen dichtbij en geen bekenden die besmet zijn. Zo houden.

Vanmiddag ben ik op Speedy naar Breukelen gesneld om het laatste deel van de route voor volgende week zondag met de fiets te checken. Met twee loopvriendinnen ga ik dan van Hollandsche Rading via Breukelen naar Vleuten lopen, 32 kilometer. Het eerste en laatste deel is gesneden koek, maar het stuk tussen Breukelen en Haarzuilens was nieuw. De paden lagen erbij zoals ik ze bedacht had, zijn prima te rennen en op sommige plaatsen mooier dan ik dacht. Mooie fietstocht, heerlijke middag. Voel me dankbaar en blij.

Maandag 3 augustus

Etappe 216: BOA gezocht

Ik ging vanavond een rondje lopen. Geen programma, geen schema, niets bijzonders, gewoon een rondje. En toen gebeurde het. Zomaar ineens zeiden mijn darmen dat het nu tijd was. In een spurt kon ik nog net een grote eikenboom langs een smal

paadje aan de kant van de weg bereiken. Daar gebeurde het. Zo van: hier heb je het, alles ineens, succes ermee. Ik heb de boom waarachter het terecht gekomen is er netjes van in kennis gesteld. Hij was de rust zelve, stond daar op z'n gemakje te staan, gaf geen sjoechem. Ik had geen idee of ik me nou moest verontschuldigen of dat een succeswens op z'n plaats was. Kan zo'n boom daar voordeel uit halen? Een groeispurt? Of overdrijf ik nou. Is het alleen bodemverontreiniging? Of kunnen de dorre bladeren de warme, dampende gassen misschien absorberen?

Lopen heeft dus niet alleen mooie kanten, dat mag ook wel eens gezegd worden. Maar goed, ik geef me hierbij vrijwillig aan. Ik heb de wet overtreden en zoek een BOA die mij op de bon wil slingeren. Voorwaarde is wel dat hij of zij een rondje meeloopt zodat ik de plaats delict kan aanwijzen. Over het aantal kilometers worden we het wel eens, net als over de snelheid. Ik neem aan dat de hoogte van de boete wel ergens in de tarievenlijst 'overtredingen van openbaar plassen en poepen' staat. Dan is dat maar geregeld. Verder voel ik me uitstekend.

Vergeet ik in alle consternatie bijna dat het alweer maandag is. De eerste dagen na een vakantie zit ik altijd boordevol goede ideeën. Die lossen met het verstrijken van de tijd als sneeuw voor de nog immer brandende zon weer op. Daarom dacht ik dat een lijstje een goed idee was, maar wat in mij opkomt heeft bij nader inzien toch teveel weg van een *to do* lijstje. Afgekeurd. Ik ga voor échte lijstjes. Zoals mijn meest bijzondere marathons. Morgen een nieuwe poging.

Dinsdag 4 augustus

Etappe 217: Natuurmonument

Met een grote glimlach moest ik vanmorgen terugdenken aan vorige week. We dronken koffie op het terras voor ons chalet. Twee kleindochters waren onder het genot van een glaasje limo wat aan het rommelen met schelpen. Toen hoorde Manlief iets, stond op en keek op de hoek van ons terras het straatje in. 'Poeh', constateerde hij, daar ging een mooi stukje natuurschoon'. 'Wat is dat, oma' vroeg de jongste van negen. Ik legde uit dat opa bedoelde dat hij een mooie, aantrekkelijke mevrouw zag die waarschijnlijk niet zoveel kleren aan had. Misschien wel alleen een bikini. Manlief knikte, nog altijd in zijn sas met wat hij gezien had. Zo'n half uurtje later liep er een aardig maar niet bijzonder, beetje gezet vrouwtje in korte broek en ruimvallend shirtje langs ons chalet. 'Kijk opa', riep ze enthousiast, 'daar gaat weer een natuurmonument!'.

Het is maar één van de ontelbare momenten die het zo ontzettend leuk maken om met kleinkinderen op vakantie te gaan. Ze zijn zo ontwapenend en oprecht en laten graag merken dat ze goed naar je luisteren, zoals hen door papa en mama opgedragen is. Een week vakantie geeft wel voor een jaar anekdotes en plezier.

En dan het marathonlijstje. Zo leuk dat je bij het doornemen van de oorspronkelijk veel langere lijst ook meteen alle gevoelens rondom moeilijke en mooie momenten en de immer euforische finish na zo'n afstand als een film op je netvlies ziet afspelen. Dat je opnieuw aan het beleven, het afzien én het genieten bent.